

Nr 3.

Av herr **Dickson**, angående ändring av bestämmelserna om fastställande av ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

Bland ärenden som riksdagen har att handlägga inta de, som beröra riksdagsledamöternas ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande och därmed sammanhängande förmåner, en särställning.

Det är dess bättre ej så ofta som sådana avgöranden äro påkallade, men varje gång de förekomma väcka de olust bland riksdagsledamöterna och häftig reaktion i pressen och bland allmänheten. Denna reaktion tar sig uttryck i tesen: »Riksdagsledamöterna bevilja, på skattebetalarnas bekostnad, sig själva förmåner.» (underförstått: möjligen eller troligen alltför feta sådana.) En sådan allmänhetens reaktion undergräver riksdagens prestige och är ägnad att skada såväl folkrepresentationens som de enskilda ledamöternas anseende. Nu gällande ordning är icke tillfredsställande, och en ändring bör därför åvägbringas.

Den ömma punkten i spörsmålet är den, att riksdagens ledamöter, utan varje officiell yttre rådgivning, sätta sig ned att själva i penningar värdesätta sina egna prestationer och uppförfingar, varefter arvoden m. m. fixeras på grundval av dessa i egen sak gjorda övertväganden. Ett enkelt sätt att komma förbi det stötande i nu gällande praxis är att tillskapa en rådgivande remissinstans, vars yttrande borde inhämtas, då frågor av här diskuterad karaktär uppkomma.

Som remissinstans kunde tänkas ett utomordentligt kollegium, bestående exempelvis av presidenterna i Svea hovrätt och kammarrätten, generaldirektörerna för statskontoret och riksräkenskapsverket, två eller tre landshövdingar samt ordförandena i Landsorganisationen och Arbetsgivarreföreningen eller motsvarande. Minst två av kollegiets ledamöter borde själva tidigare ha varit ledamöter av riksdagen.

Jag får nu hemställa,

att riksdagen måtte besluta en anordning i motionens syfte, exempelvis efter i densamma antydda riktlinjer.

Stockholm den 13 januari 1948.

James I. A. Dickson.